

ÚJ ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

#1 *New York Times* Bestseller

Az elveszett
Fehér Könyv

A LEGŐSIBB ÁTKOK

• Második könyv •

finep
selection

CASSANDRA CLARE
és WESLEY CHU

CASSANDRA CLARE
és WESLEY CHU

Az elveszett Fehér Könyv

A LEGŐSIBB ÁTKOK

Második könyv

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Prológus

Idris, 2007

AMIKOR A PIRKADAT KÖZELEDTÉVEL Magnus Bane belovagolt a tisztásra, a halálra gondolt. Újabban ritkán fordult meg Idrisben – idegesítette a sok árnyvadász egy helyen –, de el kellett ismernie, hogy az Angyal igazán szép helyet választott a nephilimek otthonául. Friss, hűvös és tiszta hegyi levegőt szívott be. A fenyők szelíden susogtak a völgyet határoló domboldalakon. Idris néha sok tudott lenni a maga komor, baljós hangulatával, de ez a darabkája mintha egy régi német meséből került volna ide. Talán a környéken nyüzsgő rengeteg árnyvadász ellenére Magnus régi barátja, Ragnor Fell is éppen ezért ide építette a házát.

Ragnor nem volt éppen vidám ember, valami megmagyarázhatatlan okból mégis vidám házat épített. Alacsony kis kőépület volt, csúcsos és magas zsúptetővel. Magnus pontosan tudta, hogy Ragnor a komplett tetőt egy észak-yorkshire-i fogadóról teleportálta ide a megrökönyödött vendégek feje fölé. Miközben lovával lefelé üggett a völgybe, érezte, hogy a jelen gondjai szertefoszlanak. Odafent

az egész világ rettenetesnek tűnt. Valentine Morgenstern minden erejével azon dolgozott, hogy kirobbantsa a háborút, amire vágyott, és Magnus sokkal jobban belegabalyodott a dologba, mint szeretne volna. Cserébe persze itt volt ez a leírhatatlanul kék szemű fiú.

Most egy pillanatra mégis csak ők lesznek ketten, Magnus és Ragnor, mint korábban már annyiszor. Utána majd ráér foglalkozni a világgal meg a problémával, ami hamarosan megérkezik majd Clary Fairchild alakjában.

A lovat a ház mögött hagyta, és előrement a bejárati ajtóhoz, ami egyetlen könnyed érintésére szélesre tárult. Magnus arra számított, hogy a barátja teázik vagy valamilyen tekintélyes méretű könyvet olvas, ehelyett Ragnor azzal volt elfoglalva, hogy minél alaposabban tönkrezúzza a saját nappaliját. Dührohámában éppen egy széket emelt a feje fölé.

– Ragnor? – szolt Magnus, mire a házigazda hozzávágta a széket a kőfalhoz, amin az ríptyára tört. – Rosszkor jöttem talán?

Ragnor láthatólag csak most vette észre Magnust. Felemelte a mutatóját, mintha csak így jelezné a vendégének, hogy várjon egy pillanatot, aztán céltudatosan a tölgyfából készült antik komódhoz vonult, sorban egymás után kihúzta a fiókokat, és hagyta, hogy fém meg porcelán csörömpölése közepette a földre zuhanjanak. Végül felegyenesedett, kilazította a vállát, és Magnus felé fordult.

– Őrület csillog a szemedben – mondta óvatosan Magnus.

Megszokta, hogy egészségesen csillogó zöld bőrrel és a homlokából előkanyarodó két fehér szarvval megáldott Ragnor igazán elegáns, jól öltözött úriember.

Az előtte álló férfi azonban már önmagában is elég ramatyul nézett ki, Ragnorhoz képest pedig egyenesen katasztrofálisan. Elveszetteknek

tűnt, a tekintete úgy ugrált körbe a szobában, mintha egy rejtőzködő idegent keresne.

Minden körülményeskedés helyett érces, tiszta hangon megkérdezte:

– Tudod, mit jelent, hogy *sub specie aeternitatis*?

Magnus nem igazán tudta, milyen üdvözlésre számított Ragnortól, de egészen biztosan nem erre.

– Valami olyasmit, hogy „a dolgok a maguk valójában”. Bár ez persze nem a szó szerinti fordítás.

Ez a beszélgetés máris egészen bárgyú fordulatot vett.

– Igen – bólintott Ragnor. – Igen. Azt jelenti, hogy valami olyasminnek a szempontjából, ami igaz, teljesen és totál igaz. Nem azt az illúziót nézzük, amit igaznak hazudunk, hanem úgy tekintünk a dolgokra, hogy minden ilyen illúziót lehántunk róluk. Spinoza. – Kivárt egy pillanatot, és elgondolkodva hozzátette: – Az a fazon aztán tudott inni. És amúgy nagyon ügyesen csiszolt lencsét.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – közölte Magnus.

Ragnor hirtelen kizökölt a koncentrációból, és egyenesen Magnus szemébe nézett, anélkül, hogy egyet is pislogott volna.

– Tudod, mi a létezés *sub specie aeternitatis*? Nem a mi világunk, nem is csak az általunk ismert világok, de úgy minden egyben. Mert én tudom.

– Nocsak – mondta Magnus.

Ragnor állta a tekintetét.

– A démonok azok – jelentette ki. – A gonosz. Velejéig káosz, aljas szándékkal teli fortyogó üst.

Magnus sóhajtott. A barátja depressziós lett. Néha előfordul ilyesmi a boszorkánymesterekkel. Az univerzum abszurditása egyszerre

viccesebb és kevésbé vicces, ha az ember élete annyival, de annyival hosszabb a mondénokénál. Ragnor veszélyes útra lépett.

– Néha azért vannak jó dolgok is, nem igaz? – Magnus azon kezdett gondolkodni, mit is szeret Ragnor. – A napnyugta a Fudzi fölött? Egy jóféle palack régi tokaji? Az a hely Hágában, ahová régen jártunk, és olyan pici gyűszűkben szolgálták föl a kávé, ami viszont olyan erős volt, hogy végig égetett, amíg leért a gyomrunkba? – Erősebben gondolkodott. – Hogy mennyire hülyén néz ki egy albatrosz, amikor leszáll a vízre?

Ragnor végre pislogott, még hozzá sokszor egymás után, aztán lehuppant a háta mögött álló skót kockás fotelba.

– Nem vagyok depressziós, Magnus.

– Naná, hogy nem – bólintott Magnus. – Ez csak a teljes egzisztencialista nihilizmus, ahogy a jó öreg Ragnortól megszokhattuk.

– Besokalltam, Magnus. Ettől az egészszől. Most a nagy ember szállt rám. A legnagyobb ember. Vagyis hát a második legnagyobb.

– Az azért még mindig elég nagy – nyugtázta Magnus. – Valentine-ról van szó? Mert...

– Valentine! – hördült föl Ragnor. – A félnótás árnyvadászok biznisze. Nincs hozzá türelmem. Azért jó az időzítés. Már mint nekem, hogy eltűnjek. Ha bármi rossz történik most Idrisben, az valószínűleg csak ennek az egész kavarnak a része a Végzet Erekyéivel. Azoknak, akik a valódi fenyegetést jelentik, így semmi okuk kételkedni.

Magnusnak kezdett elege lenni.

– Elmondanád végre, mi ez az egész? Ha már egyszer elhívtál ide. Valami olyasmit emlegettél, hogy nagyon sürgős dologról van szó. Ihatnánk egy csésze teát, vagy már összetörted a kannát?

Ragnor közelebb hajolt Magnushoz.

– *Eljátszom a saját halálomat!*

Kurtán felnevetett, aztán sarkon fordult, és elindult egy ajtó felé, Magnus gyanúja szerint azért, hogy folytassa a lakás átrendezését.

Kelletlenül követte hát.

– Az isten szerelmére, miért? – szölt Ragnor távolodó háta után.

– Azt nem tudom, hogy miért most – felelte Ragnor –, de egy csomóan visszajönnek. Te is tudod, hogy nem lehet őket megölni, csak elküldeni egy időre, de aztán mindig előkerülnek. Ó, igen, de elő ám!

Magnus kezdte azt gyanítani, hogy Ragnornak elment az esze.

– Kicsodák?

Ragnor hirtelen közvetlenül Magnus mellett jelent meg egy ajtón át, amit a boszorkánymester eddig szekrénynek hitt, de most kiderült, hogy egy folyosóra vezet.

– Azt mondja, „kicsodák”! – visszhangozta gúnyosan Ragnor, és egy pillanatra egészen a régi önmagának tűnt. – Hogy kikről beszélünk? Démonokról! Nagyobb Démonokról! Micsoda név! Miért hagytuk, hogy ők nevezzék el saját magukat? Nem is annyira nagyok.

– Te ittál? – érdeklődött Magnus.

– Egész életemben – felelte Ragnor. – Mondanék neked egy nevet, aztán hadd halljam, eszedbe jut-e valami.

– Hajrá!

– Azmodeusz.

– Az én drága jó édesapám – mondta Magnus.

– Belfegor.

– Olyan kis pacaformájú csávó – bólintott Magnus. – Hová akarsz ezzel kilyukadni? Valamelyik el akar kapni?

– Lilith.

Magnus a fogát szívta. Ha Lilith Ragnor nyomában van, akkor tényleg nagy a baj.

– Démonok anyja. Szammael szeretője.

– Na ja. – Ragnornak felvillant a szeme. – Nem is a csajról van szó. A pasijáról.

– Szammael? – kérdezte nevetve Magnus. – Ne már!

– De igen – felelte Ragnor olyan megfellebbezhetetlenül, hogy Magnus kétségbeesetten hagyott fel a kételkedéssel.

– Leülhettek, vagy valami? – kérdezte.

A hálószoba romjai között kerestek menedéket. Ragnornak sikerült kettéhasítania az egész ágyat, ami igen szép teljesítmény volt. Magnus letelepedett egy csodálatos módon érintetlenül maradt asztalra. Ragnor fel-alá járkált.

– Mint az közismert, Szammael halott – mondta Magnus. – Csinált valamit, amivel beengedte a démonokat a világunkba, aztán megölték, állítólag az arkangyal...

– Te is tudod, hogy Szammaelt nem lehet igazán megölni – csattant fel türelmetlenül Ragnor. – A nála sokkal jelentéktelenebb démonok is visszatérnek idővel. Mindig is lehetett tudni, hogy előkerül. És most itt van.

– Jó – bólintott Magnus –, de továbbra sem értem, mi köze ennek hozzád. Mármint azon kívül, hogy nyilván mindannyiunkhoz van köze. És kérek, ne törj össze több bútort, amíg el nem magyaráztad.

Ragnor leengedte a kezét, mire a lustán a mennyezet felé pörgő állólámpa csörömpölve zuhant vissza a földre.

– Keres már egy ideje. Nem tudom, miért, de van egy tippem.

– Na, várjunk csak! – Magnus lassan kezdte felfogni, mit is hall voltaképpen. – Ha Szammael visszatért, akkor miért nem csap, tudod, valami nagyobb hűhót?

– Teljesen még nem tért vissza. Nem képes hosszabb ideig a világunkban maradni, csak valami ürességben lebeg a közelben. Szerintem azt akarja, hogy találjak neki egy síkot.

Magnus szemöldöke felszökött.

– Síkot?

Ragnor bólintott.

– Démoni síkot. A mi valóságunk szappanbuborék-kupacának egy másik dimenziójában. Eleinte nagyon gyenge lesz. Energia kell majd neki, hogy felépítse az erejét és a mágiáját. Ha talál egy síkot, amit a magáénak tudhat, akkor az amolyan dinamóféleséggént szolgál majd az erejéhez. És én, Ragnor Fell vagyok a dimenziós mágia első számú szakértője a világon.

– Meg a legszerényebb is. Miért nem tud ő birodalmat keresni magának?

– Ó, végül nyilván azt tenné. Valószínűleg már keresi is. De a démoni idő nem ugyanaz, mint az embereké. Vagy akár a boszorkánymestereké. Lehet, hogy még sok száz év, mire visszatér. Vagy már holnap.

Ragnor elhallgatott. A sarokban egy szemeteskosár lassan feldőlt, és az egyetlen padlódeszkákra borította a tartalmát.

– Szóval eljátszod a saját halálodat. Nem érzed ezt kicsit... elharmarkodottnak?

– Érted te – bődült el Ragnor –, mit jelentene, ha Szammael visszaszerezné a mágikus képességeit? Ha visszatérne Lilithhez, és összefognának? Akkor kitörne a háború, Magnus. Háború a Föld ellen.

Teljes pusztulás. Nem innánk több tokajit! Nem lennének albatroszok!

– Mi a helyzet a többi tengeri madárral?

Ragnor felsóhajtott, és leült Magnus mellé.

– El kell rejtőznöm! Szammaelnek azt kell hinnie, hogy olyan helyen vagyok, ahol senki nem érhet el. Ragnor Fellnek, a dimenziós mágia szakértőjének örökre el kell tűnnie.

Magnus fontolgatta ezt pár pillanatig, aztán felállt, és kivonult a hálószobából, hogy szemügyre vegye, milyen pusztítást végzett Ragnor a nappaliban.

Tetszett neki ez a ház. Több mint száz éven át a második otthonának tekintette. Ragnor akkor már sok-sok éve a barátja és a mentora volt egy személyben. Szomorú lett, és dühös. Hátra sem fordult, úgy kérdezte:

– Hogyan foglak megtalálni?

– Majd én megtalálalak téged – felelte Ragnor. – Akármilyen formát veszek is fel. Meg fogsz ismerni.

– Megállapodhatnánk egy jelszóban – javasolta Magnus.

– A jelszó az lesz – mondta Ragnor –, hogy elmesélem annak az éjszakának a történetét, amikor te, Magnus Bane, megkóstoltad a sligovica névre hallgató kelet-európai szilvapárlatot. Emlékeim szerint előadtál akkor egy dalt is, amit magad szerzeltél.

– Talán nem is kell jelszó – vetette fel Magnus. – Elég, ha kacsintasz, vagy valami.

Ragnor vállat vont.

– Biztosan nem tart sokáig, mire új személyiséget hozok össze magamnak. Kíváncsi vagyok, ki lesz belőlem. Na mindegy, ha nincs más...

– De van – vágott közbe Magnus. Amikor megfordult, látta, hogy Ragnor is felkelt az asztalról a hálószobában, és kijött utána a nappaliba. – Szükségem van a Fehér Könyvre.

Ragnor kuncogni kezdett, aztán öblös nevetésben tört ki. Hátra vágta Magnust.

– Magnus Bane! – mondta. – Az utolsó lélegzetvételemig elárasz-tasz alvilági intrikával. Miért, könyörgöm, mi a rossebért lehet neked szükséged a Fehér Könyvre?

Magnus Ragnor szemébe nézett.

– Fel kell ébresztenem Jocelyn Fairchildot.

Ragnor megint elnevette magát.

– Óriási! Óriási! Ahhoz nem elég, ha megszerzed a Fehér Könyvet, de előbb kell megtalálnod, mint Valentine Morgenstern. A barátságunk mindig is rettenetes dolgok gazdag szövevényében létezett, Magnus. Azt hiszem, hiányozni fog. A Wayland-birtokon van. A könyvtárban, egy másik könyv belsejében.

– Valentine régi házában van elrejtve?

Ragnor szélesen mosolygott.

– Jocelyn dugta oda. Egy szakácskönyvbe. Úgy rémlik, az a címe, hogy *Egyszerű receptek háziasszonyoknak*. Figyelemre méltó nő! Mondjuk iszonyatosan rosszul választott férjet magának. Na mind-egy, én elhúztam. – Az ajtó felé indult.

– Várj! – Magnus követte volna, de megbotlott valamiben, ami egy bronzból öntött majomszobornak bizonyult. – Jocelyn lánya éppen téged keres, hogy a könyvről érdeklődjön.

Ragnor felhúzta a szemöldökét.

– Hát, nem segíthetek neki. Meghaltam. Neked kell továbbad-nod az információt. – Ezzel sarkon fordult.

– Várj! – szólt utána megint Magnus. – Hogyan... hm... hogyan haltál meg?

– Nyilván Valentine gorillái ölték meg – felelte Ragnor. – Ezért csinálom most ezt.

– Nyilván – dörmögte Magnus.

– Ők is a Fehér Könyvet keresték. Csetepaté támadt, végeztek velem. – Ragnor türelmetlennek tűnt. – Mindent a szádba kell rágnom? Nesze! – Elcsörtetett Magnus mellett, bal mutatóujjával a hátsó falra bökött, és izzó betűkkel, mélységi nyelven írni kezdett. – Felírom a falra, nehogy elfelejtsd.

– Komolyan? Mélységi nyelv?

– „Valentine... verőlegényei... végeztek... velem... mert...” – Ragnor egy pillanatra megállt, és Magnusra pillantott. – Soha nem tartottad karban a nyelvtudásodat, Magnus. Ez jó gyakorlás lesz. – Visszafordult a fal felé, és folytatta az írást. – „Most... halott... vagyok... jaj... ne.” Tessék. Sima ügy még neked is.

– Várj! – mondta Magnus harmadszorra is, bár ezúttal nem jutott eszébe egyetlen értelmes kérdés sem. Felkapta hát az első keze ügyébe kerülő üveget, ami feldőlve hevert a kandallópárkányon. – Nem viszed magaddal a... – Rálesett a címkére, és felhúzott szemöldökkel pillantott fel Ragnorra. – A szarvlakkodat?

– A szarvam bizony lakkozatlan marad – felelte Ragnor. – Félre az utamból, épp a haláloamat rendezem meg.

– Nem is tudtam, hogy a szarvakat lakkozni kell.

– Pedig igen. Vagy legalábbis kellene. Már akinek van olyan. Különben mocskos és gondozatlan lesz. Megyek, Magnus.

Magnus képtelen volt tovább türtőztetni magát.

– Muszáj? – Még ő is érzekelte, hogy úgy beszél, mint egy durcás gyerek. – Ez agyrém, Ragnor. Nem kell meghalnod, hogy megvédd

magad. Beszélhetünk a Spirális Labirintussal. Nem vagy kénytelen egyedül szembenézni ezzel. Vannak barátaid! Erős barátaid! Itt vagyok mindjárt én.

Ragnor egy hosszú pillanatig némán nézte Magnust. Végül ünneppélyesen a barátja elé lépett, és megölelte. Magnus számításai szerint ez úgy az ötödik vagy a hatodik ölelésük lehetett több száz éves barátságuk alatt. Ragnor nem rajongott a testi érintkezésért.

– Ez az én problémám, és egyedül fogok megküzdeni vele – jelentette ki. – A méltóságom így kívánja.

– Azt próbálom megértetni veled – mondta Magnus –, hogy nem kell így lennie.

Ragnor hátralépett, és szomorúan nézett a barátjára.

– Dehogynem.

Megfordult, és elindult. Magnus a lassan láthatatlanná váló tüzes betűket nézte a falon.

– Nem tudom, miért csinálok ilyen nagy ügyet ebből – sóhajtott. – Szereted a drámai gesztusokat. Meglátjuk, hogy képes leszel-e legalább egy hétig tetszhalott maradni, mielőtt beállítasz a lakásomba a hónod alatt egy dámajátékkal.

Ragnor halkán felnevetett, és egyetlen további szó nélkül felszívódott.

Magnus sokáig csak állt ott, és az üres helyet nézte, amit nemrég még Ragnor töltött be. Egykori mentora nem vitt magával sem poggyászt, sem egy váltás ruhát, sem fogkefét. Egyszerűen eltűnt a világból. A bejárati ajtó tárva-nyitva maradt, ahogy Ragnor hagyta. Így jobban illett a bemutatni kívánt képbe, Magnust mégis emésztette a látvány, úgyhogy egy idő után csendben becsukta.

Ragnor konyhájának romjai között talált egy hatalmas agyagpipát, a fürdőszoba romjai között meg egy szárított levelekkel teli

üveget. A növény Idrisből származott, és Magnus gyerekkorában, sok száz évvel korábban az árnyvadászok előszeretettel szívták. Ragnar és a régi idők emlékére Magnus rágyújtott a pipára, és elgondolkodva pöfékelt.

Az ablakból Clary Fairchild és Sebastian Verlac lovainak ritmikus lépteit figyelte, amint a domboldalon ereszkedtek lefelé a tisztásra, hogy vele találkozzanak.

ELSŐ RÉSZ
New York

† † †

ELSŐ FEJEZET

Álomtüske

2010. szeptember

KÉSŐRE JÁRT, és egy pillanattal korábban még teljes volt a csend. Magnus Bane, Brooklyn fő boszorkánymestere a nappalijában ült, közelebről a kedvenc foteljában, az ölében nyitott könyv hevert lapjával lefelé, és a legfelső emeleti ablakának zörgő reteszét figyelte. Az elmúlt egy hétben valaki a lakását védő varázslatokat próbálgatta. A jelek szerint most már határozottabban próbálkozott az illető. Magnus ostobaságnak gondolta a részéről. Példának okáért a boszorkánymesterek mindig sokáig fent maradtak. Aztán meg egy árnyvadással élt – aki igaz, ami igaz, jelenleg éppen őrjáratozott, de Magnus bármikor képes volt megvédeni magát, akár pizsamában is. Szorosabbra húzta magán a fekete selyemköntöst, és megmozgatta az ujjait, mágiát gyűjtve köréjük.

Arra gondolt, hogy pár évvel korábban még sokkal lazábban kezelte volna az efféle betörési kísérleteket, hagyta volna, hogy a dolgok

menjenek a maguk útján, és az ösztöneire bízta volna magát. Most az ujjából nagyon is valódi pisztolyt formázva mutatott az ablakra. Ugyanis a fia a szomszéd szobában aludt.

Az alig egyéves Max mostanság már többnyire átaludta az éjszakát. Ez egyszerre jelentett megkönnyebbülést és kellemetlenséget is, merthogy Max mindkét szülője éjjeli bagoly volt, ő viszont a tyúkokkal kelt minden reggel fél hatkor. Ilyenkor általában vidáman kurjantott egyet, amit Magnus persze imádott, de egyben rettegett is tőle.

Az ablak felfelé siklott. Magnus mindkét tenyerében tűz éledt, zafírkék mágia ragyogott a sötétben.

Egy alak húzta be a felsőtestét az ablakon, aztán mozdulatlaná várt merevedett. Egy árnyvadász állt ott teljes démonvadász felszerelésben, ijjal a vállán. Meglepettnek tűnt.

– Huh, szia! – mondta Alec Lightwood. – Megjöttem. Légyszí, ne lőj le a varázssugaraiddal.

Magnus mindkét kezét megforgatta, a kék sugarak elhalványultak, aztán kihunytak, csak némi füst gomolygott a nyomukban az ujjai között.

– Általában az ajtót használod.

– Néha szeretem a változatosságot.

Alec most már a teljes testét behúzta a lakásba, aztán becsukta az ablakot maga mögött. Magnus felhúzott szemöldökkel pillantott rá.

– Oké, bevallom, egy démon megette a kulcsaimat.

– Annyi kulcsot elhagytunk már. – Magnus felállt, hogy megölelje a szerelmét.

– Várj! Tiszta bűdös vagyok.

– Semmi baj nincs azzal – jelentette ki Magnus, miközben Alec vállára hajtotta a fejét –, ha az emberen érződik a verejtrék egy átdolgozott éjszaka után.... Viszont te tényleg bűdös vagy. Mi ez?

– Ez – felelte Alec – egy közönséges metrálólagút-béli füstdémon szaga.

– Jaj, drágám! – Magnus így is megcsókolta Alec nyakát. Azért inkább a száján vette a levegőt.

– Várj egy kicsit, főleg a cucc a büdös – monda Alec.

Magnus hátrahúzódott, Alec pedig nekiállt megszabadulni a holmijaitól: az íjától, a tegeztől, az írótól, pár szeráfpengétől, a bőrdzsekijétől, a csizmájától, az ingétől.

– Hadd segítsek a többivel – mondta Magnus, miután Alec kigombolta az ingét.

Alec elmosolyodott, kék szemébe melegség költözött, Magnus pedig érezte, hogy átjárja a szeretet. Három év után szemernyit sem koptak az érzelmei Alec iránt. Inkább csak erősödtek nap mint nap. Azóta is. Nem győzött csodálkozni rajta.

Alec szája mosolyra kanyarodott, ahogy a tekintete a folyosó felé tévedt Magnus mögött.

– Alszik – mondta Magnus, és szájon csókolta Alecet. – Órák óta.

A kanapé felé húzta a férfit. Elég volt egyetlen ujjmozdulat, és az asztalon meggyulladtak a gyertyák, a lámpák fénye pedig elhalványult.

Alec halkán felnevetett.

– Ugye tudod, hogy van egy tökéletesen jó ágyunk?

– Az ágy közelebb van a gyerekszobához. Itt nyugisabb lesz – mormogta Magnus. – Aztán meg az ágyról előbb Miau Ce-Tungot is le kellene rugdosnunk.

– Ó! – Alec lehajtotta a fejét, hogy megcsókolhassa Magnus nyakát, a boszorkánymester pedig hátrahajtotta a fejét, és megengedett magának egy kis kéjes nyöszörgést. – Azt nagyon nem bírja.

– Egy pillanat! – mondta Magnus, és hátralépett.

Színpadias mozdulattal megszabadult a köpenyétől, és a fekete selyem a lába elé hullott. Alatta kis fehér horgonyokkal díszített tengerészskéi pizsamát viselt. Alec összehúzta a szemét.

– Hát, nyilván nem tudtam, hogy ez lesz – mondta Magnus. – Különböleg valamilyen szexisebbet vettem volna föl ennél az ideglen tengerészpizsinél.

– Éppen elég szexis ez is – mondta Alec, aztán mindkettejüknek földbe gyökerezett a lába, amikor hirtelen sikoly rázta meg a levegőt.

Alec becsukta a szemét, és lassan kifújta a levegőt. Magnus látta, hogy tízig számol magában.

– Megyek – mondta Alec.

– Majd én – intette le Magnus. – Csak most értél haza.

– Nem, nem, én megyek, amúgy is szeretném látni. – Alec továbbra is egy szál nadrágban indult el a folyosón Max szobája felé. A vállá fölött még visszanezített Magnusra, és a fejét csóválva elmosolyodott. – Ki nem hagyná, mi?

– A kiscsávónak hatodik érzéke van – bólintott Magnus. – Esőnap?

– Maradj itt!

Magnus nyitott egy kis portált Max szobájába, és nézte, ahogy Alec felveszi, és ringatja a fiukat. Alec a portálon át visszanezített rá.

– Na ja – mondta –, ez tényleg sokkal egyszerűbbnek tűnik, mint eljönni ideig a folyosón.

– Azt az utasítást kaptam, hogy maradjak itt.

Alec a portálra mutatott.

– Az ott bapok? – kérdezte Maxtól. – Látod bapakot?

Magnus azt szerette volna, ha a fia valahogy úgy szólítja, hogy azal hű maradhasson a saját gyerekkorához, de aztán mindig furcsának érezte így. A saját apja, mármint a humán férfi, aki felnevelte,

volt bapák, de amikor ő mondta ezt Maxnek, mindig beléhasított valami. Olyan volt, mintha megtaposná az apja sírját.

Max gyorsan elcsendesedett – újabban a sikolyok leginkább rossz álmok jelei voltak, és legfeljebb egy kis nyugtatásra volt szüksége –, és hunyorogva pislogott Magnusra, aki elmosolyodott, és kis csillogó szikrákat rázott ki az ujjai begyéből. Max viszonzta a mosolyt, és egy pillanattal később már le is csukódott a szeme. Megint aludt, egyik húsos kék karja mellette lógott. Max bőre mélykék volt – ez lett a boszorkánymesterjegye, meg a két imádni való kis csonk, amik Magnus gyanúja szerint szarvakká fogják kinőni magukat. Alec visszavitte a kisfiút az ágyába. Magnus csendben nézte, és rácsodálkozott a boldogságára. Egy gyönyörű, csillogó kék szemű, félmeztelen, elképesztően vonzó férfi gondoskodott éppen a közös gyerekeikről. Elátkozta magát, amiért ilyen szentimentális lett, és próbált inkább szexis gondolatokra koncentrálni.

Alec felnézett rá, és a halvány fényben Magnus hirtelen meglátta rajta, mennyire fáradt valójában.

– Most pedig – közölte Alec – elmegyek zuhanyozni. Aztán viszontátrek hozzád a nappaliba.

– Aztán valószínűleg még egy zuhany jön – mondta Magnus. – Siess vissza!

Bezárta a portált, és újra a könyvével kezdett foglalkozni. A kötet a skandináv mitológiai tárgyakkal foglalkozott, illetve a tulajdonosaikkal, meg azzal, hogy hol voltak megtalálhatóak az idők során. Úgy tervezte, hogy akkor tér majd vissza a buja gondolatokhoz, ha Alec előkerül.

Alec talán két perce állhatott a zuhany alatt – a korábbi tapasztalatokból kiindulva valószínűleg húszat tervezett a fürdőben tölteni –, amikor Max hirtelen felkiáltott álmában. Magnus azonnal

felkapta a fejét, aztán amikor nem hallott újabb hangot, visszatért az olvasáshoz.

Pár perccel később lépteket hallott a folyosóról, és villámgyorsan megpördült. Nem örült meg; valaki tényleg próbálgatta a védővarázslatait, hogy betörhessen hozzá.

Amikor meglátta, ki áll az ajtóban, elszontyolodott. Mindegy, miért jött, ma este már szó sem lehet romantikázásról.

– Sinjun Dzsung – állapította meg blazírtan. – Azért jöttél, hogy újra megpróbáld megölni?

Sinjun Dzsung boszorkánymesterjegye a természetellenesen merev arca volt, rezzenéstelen vonásairól soha semmilyen érzelmet nem lehetett leolvasni. Amikor Magnus legutóbb látta, egy márványoszlophoz volt kötözve, miután elbukott a terve, hogy hatalomra segítse a Pokol hercegét, Azmodeuszt. Magnus azért együttértzett vele. A nő dühét olyan fájdalom váltotta ki, amit nagyon is meg tudott érteni. Nem is zaklatta fel különösebben, amikor Sinjun „valahogyan kiszabadult” Alec fogságából, és nem kellett átadniuk a Klávénak.

A nő most éppen olyan szenvtelenül állt Magnus előtt, amilyenek mindig mutatkozott.

– Nem kevés idő kellett hozzá, mire áttörtem a védővarázslataidon. Lenyűgözőek.

– Nem eléggé – sóhajtott Magnus.

Sinjun vállat vont.

– Beszélnem kell veled.

– Van telefonunk – közölte Magnus. – Felhívhattál volna. Most nem igazán alkalmas az időpont.

– Nagyon jó híreim vannak – mondta Sinjun, amivel sikerült alaposan meglepnie Magnust. – Aztán meg szükségem van a Fehér Könyvre. Át fogod adni nekem.

Ezt már Magnus sem találta annyira meglepőnek. Fontolóra vette, hogy érdemes-e nekiállnia fejtegetni, miért van az, hogy bár csupa szépet és jót kíván Sinjunnak az életben, nem szívesen bízna a gondjaira az egyik legnagyobb erejű mágikus könyvet amiatt, amit róla meg a múltbéli tetteiről tud.

Végül inkább csak annyit mondott:

– Már nincs nálam. Odaadtam a Spirális Labirintusnak. De mi volna ez a jó hír?

Mielőtt a nő válaszolhatott volna, újabb alak lépett a szobába a folyosóról.

Magnusnak elállt a lélegzete.

Ragnor.

Ragnor, aki három éve tűnt el. Aki biztosította felőle Magnust, hogy hamarosan megkeresi. Magnus várt, aztán a barátja keresésébe kezdett, végül pedig arra jutott, hogy Ragnort idővel csak elfogták, a csele nem vált be, és valóban meghalt. Ragnor, akit meggyászolt, akitől gondolatban elbúcsúzott, ha a szívében nem is.

Ragnor, aki most Maxet tartotta a karjában.

Magnus nem találta a szavakat.

Normál körülmények között most hetedszer is megölelte volna Ragnort. Csakhogy ezek nem normál körülmények voltak. Ott állt mellettük Sinjun is, és volt valami furcsa abban, ahogy Ragnor Magnusra nézett.

Meg abban, ahogyan Maxet fogta. Érdektelenül, mintha egy zsák liszt lett volna a karjában. Igazság szerint Max láthatólag nem bánta. Nagyjából-egészéből aludt, közben nagyon lassan pislogott.

– Szóval – mondta Ragnor élesebben, mint Magnus várta volna.
– Látom, ez lett. Mindig gyanítottam, hogy előbb-utóbb valahogyan beújítsz egy ilyet, Magnus. De bölcs dolog ez?

– Maxnek hívják – közölte Magnus. Ragnornak is éppen ezt a pillanatot kellett választania. – Valakinek be kellett fogadnia. Mi letünk azok. Ő a miénk. Különben meg hogy jutottatok be?

Ragnor felnevetett. Az ismerős hangot egészen hátborzongatóvá tette a boszorkánymester váratlan felbukkanása.

– Magnus Bane. Mindig is olyan puha volt a szíve, amilyen nagy az ereje. Jó kis menhelyet rendeztél itt be az árnyvadással meg ezzel a kis áfonyával.

Magnus egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ezzel a viselkedéssel jogában áll-e Ragnornak leáfonyázní Maxet.

– Nem erről van szó. – A beszélgetést kíváncsian követő Sinjun-ra pillantott. – Család vagyunk.

– Naná hogy. – Ragnornak felvillant a szeme.

– Szóval még mindig tetszhalott vagy? – kérdezte Magnus. – Vagy hivatalosan is visszatértél az életbe? Továbbá honnan ismered Sinjunt? Illetve, azt hiszem, jobb lenne, ha ideadnád a gyereket.

Most már Sinjun is közbeszólt.

– Ragnorral együtt dolgozunk egy projekten.

Alec továbbra is a fürdőszobában volt. Magnus fontolóra vette, hogy kikiabál neki, bár ez esetben nagyon szerette volna előbb visszaszerezni Maxet Ragnortól. Úgy döntött, egyelőre kívár.

– Remélem, nem bánod – mondta –, ha a projekt természetéről érdeklődöm. Amikor legutóbb találkoztunk, Sinjun, a pasim épp kiszabadított a fogságból, hátha megtanultál egy fontos leckét arról, mi lesz, ha Nagyobb Démonokkal, a Pokol hercegeivel meg hason-szörűekkel szövetkezel. Közelebről azt reméltük, megtanultad, hogy a továbbiakban ne dolgozz velük.

A Nagyobb Démonok meglehetősen széles skálát öleltek fel, és sok intelligens gonosztevő volt közöttük. A Pokol hercegei jóval

komolyabb erőt képviseltek, ők angyalokként kezdték, aztán bukott angyalok lettek, amikor Lucifer mellé álltak a lázadásban.

– Természetesen – mondta fellengzősen Sinjun – már nem egy Nagyobb Démont szolgálók.

Magnus megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Hanem a legnagyobb démont mind közül.

Egy pillanatra csönd lett.

– A kapitalizmust? – kockáztatott meg egy tippet Magnus. – Ragnorral kisvállalkozók lettetek, és befektetőket kerestek.

– A Kilencek legnagyobbikát szolgálom. – Sinjun fennhéjázó, didalmas hangjára Magnus jól emlékezett, és már annak idején sem tetszett neki. – Az Út Teremtőjét! Világok Felfalóját! Lelkek Aratóját!

– Az Alvilág Fura Urát? – érdeklődött Magnus. – És Ragnor? Öreg cimborám? Hogy állsz te ezzel a világfelfalással?

– Egész megtetszett a gondolat – felelte Ragnor.

– Talán illetet volna említenem – mondta Sinjun. – Ragnor teljesen a gazdám hatása alá került. És a gazdám ajándékba adta neki a Svefnthornt, az álomtűskét.

Az oldalán lógó hüvelyből előrántott egy csúf vastűskét, amit végig tövises szegélyeztek, a hegye pedig rémisztő dugóhúzó alakba csavarodott. Olyan volt, mint valami piszkavas egy horrorfilmből.

Magnus nem tudott tovább uralkodni magán.

– Add ide a gyereket, Ragnor! – csattant fel.

Felállt, és elindult a barátja felé.

– Nagyon egyszerű ez, Magnus. – Ragnor úgy fordította Maxet, hogy Magnus ne érhesse el.

– Szammael, a Nagyobb Démonok ura, a Pokol hercegeinek leg-hatalmasabbika végül elkerülhetetlenül befejezi azt, amit ezer évvel

ezelőtt elkezdett, hiába zavarták meg kis időre a kellemetlenkedő árnyvadászok. Végül ő uralja majd ezt a világot is, ahogyan korábban másokat. A győzelme elkerülhetetlensége – folytatta kedélyesen –, hogy is mondjam... Befolyásolta a gondolkodásomat a maga szinte végtelen erejével? Igen, azt hiszem, ez elég pontos leírás.

– Szóval lényegében fölöslegesen játszottad meg a halálodat – állapította meg Magnus.

– Sinjun megtalált – ismerte el Ragnor. – Nagyon motivált volt.

Magnus majdnem odaért Ragnorhoz, de Sinjun elképesztő gyorsasággal termett előtte, és a mellének szegezte a Svefnthornt. Magnus megtorpant, és a kezét feltéve jelezte, hogy megadja magát. Vadul vert a szíve. Nehezeére esett koncentrálni, amíg Ragnor magánál tartotta Maxet.

– Nem érted – mondta Sinjun. – Nem ellopjuk tőled a Fehér Könyvet. Kapsz érte valamit cserébe. Valami még értékesebbet.

Ezzel Magnus mellkasába döfte a Svefnthornt.

A csontok, az izmok semmiféle ellenállást nem fejtettek ki. Magnus egyáltalán nem érzett fájdalmat, de még csak késztetést sem, hogy megmozduljon, hiába siklott a penge egyenesen a szívébe. Pusztán annyi történt, hogy rettenetes kimerültség vett rajta erőt. Érezte, ahogy a szíve dobog a tüske körül. Nem akart lenézni, nem akarta látni, hogy kiáll a melléből.

Képtelen volt elhinni, hogy Ragnor ott áll mellette, és ezt végignézi. Végignézi, anélkül, hogy bármit is tenne ellene.

Sinjun előrehajolt, és nyomott egy puszit Magnus arcára. Egy felet fordított a tuskén, mintha egy széfet nyitó tárcsa volna, aztán kihúzta. A fém éppen olyan fájdalommentesen csusszant ki, ahogyan az imént behatolt. A nyomában hűvös vörös lángok lobbantak Magnus mellkasából.

Amikor megérintette őket, ártalmatlanul kanyarogtak az ujjai között. A seb nem fáj.

A kimerültség kezdett tovatűnni.

– Mit műveltél velem? – kérdezte Magnus.

– Mint említettem – felelte Sinjun –, nagy ajándékot kaptál tőlem. Legalábbis az első felét. Cserébe pedig... magunkkal visszük a Fehér Könyvet.

– Mondtam már... – kezdte Magnus.

– Igen, de tudom, hogy hazudtál – vágott a szavába Sinjun. – Ugyanis a könyv már nálam van. A fiad szobájából hoztam el, mielőtt megmutattam volna magam neked. Így praktikus. Már ha az ember nem teljesen hülye.

– Ne vedd a szívedre, Magnus – mondta együttérzően Ragnor –, Szammael akarata teljesen egybeforr a Fehér Könyvvel, ezért folyamatosan vonzza magához a szolgálóit.

Magnus ezt nem tudta. Ami azt illeti, valószínűleg nem is hagyta volna a Fehér Könyvet a fia képeskönyveiből rakott kupac tetején, ha tisztában van vele.

– Tudnék azért tenni ezt-azt, hogy ne vihessétek el a könyvet – mondta, és látta, hogy Ragnor erre összehúzza a szemét. – Aztán meg Alec is itt van. Persze, kellemetlen helyzetbe hoztatok. Ragnor, add ide Maxet, és elmehettek a könyvvel.

– Így is, úgy is magunkkal vinnénk a könyvet – jelentette ki Sinjun, de Ragnor, aki sosem érzett különösebb kedvet a verekedéshez, bólintott.

– Csak semmi kavarási! – mondta Magnusnak.

– Hát persze hogy semmi.

Ragnor közelebb lépett, és átadta a gyereket Magnusnak, aki óvatosan a bal karja hajlatába fogta Maxet, aztán hirtelen mozdulattal

jobb keze mind az öt ujját durván Ragnor melléhez préselte, nagyjából a szíve közelében. Azonnal érezte a barátja testében áramló mágiát, Szammael jelenlétét. Ott, ahol Ragnor létezésének esszenciája veszíteni kezdett az erejéből, csak ürességet talált. Ügyelve rá, hogy közben ne zavarja meg Maxet, tett egy kísérletet, hogy valahogyan kihúzza ezt az erőt Ragnorból.

– Ez kavarás, Magnus! – kiáltotta Sinjun.

A Svefnthornt Ragnor felé fordította, és finom, kiszámított mozdulatokat végzett vele. Ragnor mély torokhangot hallatva küzdött Magnusszal, aztán megfeszültek az izmai, és hirtelen támadt erővel eltaszította magától a barátját. Magnus elvesztette az egyensúlyát, de sikerült úgy esnie, hogy Maxet továbbra is a karjában tartva a kanapéra huppant. Összességében véve puhán érkezett, de a kisfiú így is felriadt, és éktelen sírásba kezdett.

A felnőtteknek a szobában földbe gyökerezett a lába. Végül Ragnor szólalt meg nagyon halkán.

– Ne érezd magad kellemetlenül, Magnus. Amikor felesküdtem Szammaelre, olyan erőt kaptam tőle, amin sem te, sem semelyik másik boszorkánymester nem kerekedhet felül.

– Ragnor! – súgta Sinjun. – Csendesen! A gyerek...

A nő felordított, aztán hirtelen elterült a földön. Egy nyílvessző állt ki a vádlijából. A jelenet annyira meglepő volt, hogy Max megint elhallgatott.

– Maradj, ahol vagy! – kiáltotta Alec a folyosóról.

Ragnor őszinte meglepetéssel a tekintetében fordult a hang irányába.

Magnus tudta, hogy közbe kellene avatkoznia, de a kanapén hevert a csecsemő fia alatt. Némi erőfeszítés árán belefogott a kifinomult mozdulatsorba, ami ahhoz kellett, hogy felálljon, és közben ne

ejtse el Maxet. Portált nyitni nem volt ideje. Talán ha a mennyezet-hez lebegtetné Maxet...

A gondolatait árulkodó hang szakította félbe – végül Sinjun volt az, aki portált nyitott, pedig Magnus ostobán azt feltételezte, hogy a nő harcképtelen lett. Ragnor már futott is a portál felé. Magnusnak esélye sem volt időben utolérni.

Aztán viszont fenséges látvány tárult elé. Mint valami görög isten, Alec lépett a szobába. Vizes haja még kócos volt a zuhanytól, és csöpögött belőle a víz. A derekára fehér törülközőt kötött, a nyakába akasztott bőrszíjon a Lightwood család gyűrűje lógott, a mellkasán pedig a biztos találatról gondoskodó hatalmas rúna ékeskedett. Ezen kívül semmi mást nem viselt, viszont felajzva, egy nyílvevesszővel az idegen tartotta a kezében a gyönyörűen fényezett tölgyfa íjat, ami máskor a nappali falát díszítette. Az egész olyan volt, mint egy reneszánsz festmény.

Magnus tudta, hogy Alec sokszor túl hétköznapiinak találta magát hozzá, és úgy képzelte, hogy a számtalan csodához képest, amit a boszorkánymester az évszázadok során látott, ő reménytelenül közönséges. Magnus gyanította, hogy Alecnak fogalma sincs róla, milyen egészen közletről látni egy harcra kész árnyvadászt.

Hát nem volt semmi.

Amint visszazökkent a valóságba, Magnus megállapította, hogy Sinjun már áthaladt a portálon, ahová Ragnor éppen belépni készült. Időközben felállt, de Maxet még mindig a kezében tartotta. Ahhoz, hogy varázsolni tudjon, szüksége lett volna a kezére, de nem akarta elengedni a fiát. Nyílvevessző szelte át a szobát. Hajszálnyival elvételte Ragnort, de kiszakított egy darabot a boszorkánymester köpenyéből, mielőtt a portál bezáródott volna mögötte.

Hirtelen csend támadt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Alec a Maxet ringató Magnushoz fordult. A kisfiú elhallgatott.

– Ragnor Fell volt az? – kérdezte döbbenten Alec. – Sinjun Dzsunggal?

Ő még sosem találkozott Ragnorral, de rengeteg fénykép, rajz, sőt egy nagy olajfestmény is maradt a boszorkánymesterről Magnus holmijai között.

– Egészen konkrétan ő volt az – felelte Magnus a hirtelen támadt csendben.

Alec átszelte a szobát, és leguggolt, hogy felvegye a nyílvevőzt meg a hegyére akadt szövetdarabot. Komoran pillantott fel Magnusra.

– De Ragnor Fell meghalt.

– Nem. – Magnus a fejét rázta, hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. – Ragnor él.